

Artėjant svarbiausioms metų šventėms, norėtume pavišinti vienos Panevėžio pataisos namuose bausmę atliekančios moters laišką visai nuteistųjų bendruomenei. Metų sandūroje, kai trumpam sustojame ir apžvelgiame prabėgusį laiką, taip pat kai viliamės, svajojame bei linkime visokio gėrio sau ir kitiems, šiame laiške pateiktos mintys tampa itin aktualios. (Kalba netaisyta).

Mielos moterys,

Noriu pasidalinti savo mintimis su jumis. Žinau, kad ne visos suprasite tai, ką dabar pasakysiu, nes visos mes esame skirtingos. Skirtingai matome, skirtingai suprantame situacijas, skirtingai jaučiame, liūdime, mylime, laukiame... Tačiau dabartinėje situacijoje turime ir šį tą bendro – esame nuteistosios ir esame kalėjime.

Tiesa, tas žodis – kalėjimas – man skamba labai baisiai. Pataisos namai? Irgi ne ką geriau. Tad pavadinsiu šia vietą „tvirtovė“. Taigi, būname mes šioje „tvirtovėje“, užrakintos devyniais užraktais, atidžiai stebimos, akylai saugomos bene kokio šimto „kareivių“, t. y. pareigūnų.

Ne visos suprasite, kai pasakysiu, kad tik pačios esame kaltos dėl tokios dabartinės savo padėties. Jeigu kas paklaustų, kodėl esame čia, tikrai tarp mūsų atsirastų tokių, kurios „sėdi ne už ką“, kurioms skirta per griežta bausmė, kurias kažkas „pridavė“, kurių teisėjas buvo paskutinis „ožys“ ir t.t. Ir, be abejo, visi kiti kalti, tik jau ne mes pačios... Bet, tai – jau kita tema.

Šįkart noriu pasidalinti savo mintimi, kuri ir man pačiai šovė visai neseniai, nors „tvirtovėje“ aš jau netrumpai, deja, ir ne pirmą kartą... Tačiau tokia mintis man „apsireiškė“ pirmąsyk. Niūrus vaizdas toje mūsų „tvirtovėje“. Kurį laiką aš ir pati nemačiau čia nieko gero. Dieve mano... Negaliu matyti savo artimųjų... esu atskirta nuo šeimos... atskirta nuo savo mylimo vyro, draugo... o svarbiausia – neturiu LAISVĖS! Žodžiu, liūdna man čia ir graudu. Guluosi ir keliuosi vis su ta pačia mintimi – greičiau į LAISVĘ. O dar ir tas prakeiktas LAIKAS – kaip neina, taip neina... Diena lyg savaitė, mėnuo – metai, o metai – atrodo nesibaigs niekada... Va taip ir kankinausi, mielosios... Tas LAISVĖS laukimas, maniau, pražudys... Tapau liūdna, pikta, irzli, užsidariusi. Niekas nemiela, niekas nedžiugina... tik tas laukimas...laukimas tos LAISVĖS...

Vieną vakarą sėdėjau ir galvojau – ir ką gi aš čia, šioje „tvirtovėje“, turiu? Ogi nieko neturiu... Ir šast mintis – taigi aš turiu LAIKO. Paprastų paprasčiausio LAIKO. Labai daug LAIKO, kuris stovi vietoje ir taip „užknisa“ mane. Turbūt palaikysite mane „trenkta“ ar ne pilno proto, tačiau aš labai apsidžiaugiau, kai pagalvojau apie LAIKĄ. Susimąščiau, ar

laisvėje aš turėjau pakankamai LAIKO? O jūs ar kada susimąstėte apie tai? Ar kada pagalvojote, jog laisvėje daugeliui mūsų LAIKO iš tiesų trūkdavo... Ar turėdavome LAIKO perskaityti knygą? Per televizorių pažiūrėti mėgstamą laidą ar filmą? Paklaustyti patinkančios muzikos? Savo rankomis pasidaryti kokį niekutį ar suvenyrą?

Neretai – ne... nepakakdavo LAIKO... O štai čia tam LAIKO turime pakankamai. Ir ne tik tokiems mažmožiams, bet ir svarbesniems dalykams, pavyzdžiui, mokymuisi ir žinių kaupimui. Nepamirškime, kad šie dalykai yra labai svarbi mūsų gyvenimo dalis. Juk daug maloniau pačiai žinoti ir mokėti. Džiaugsmo teikia ir tai, kad gali kitiems patarti ir pamokyti.

Žinojimas ir mokėjimas suteikia savotišką nepriklausomybę. Išvada tokia – panaudokime tą „vietoje stovintį LAIKĄ“ savęs tobulinimui!

Tačiau čia pat kirba ir kita išdavikė mintis – ar mes žinių sieksime dėl savęs, savo pačių labui, ar apsimestinai tobulinsimės dėl kitos priežasties? Mūsų „tvirtovėje“ vieša paslaptis, kad „mokomės“ vien tam, jog kažkas „uždėtų pliusiuką“, tad parėjusios iš mokyklos dažnai net neprisimename, kiek bus dukart trys. „Lankome“ visokiausius kursus (psichologinius, veikliuosius ir t.t.), nors dažnai nesuprantame, ką tie pavadinimai reiškia, o ir apie ką juose buvo kalbama nelabai suvokiame. Kodėl? Nes tai darome tik dėl „pliusiuko“. „Įgyjame“ virėjo specialybę, tačiau taip ir nežinome, kiek minučių reikia virti kiaušinį, kad jis išviręs būtų kietas arba minkštas. Paprasčiausią sagą, turėdamos siuvėjo specialybę, gebėsime įsiūti tik jeigu ta saga turės dvi skylutes, o jeigu keturias – tikrai reikės paplušėti. Ir viskas vardan to „pliusiuko“!

Ne paslaptis, ir pati taip elgiausi... „Pliusiukų“, žinoma, prisirinkau nemažai. Deja, „LAIKAS“ vis tiek stovėjo vietoje... Ir tik dabar supratau, kad tą laiką reikia panaudoti sau, savo labui. Iš tiesų panorėti kažką išmokti, sužinoti – ne dėl kitų, dėl savęs pačios. Tik tada LAIKAS pradės judėti... Dabar susimąstau, ar užteks man to LAIKO čia – viskam, ką noriu išmokti, sužinoti.

Pamėginkite ir jūs, mielosios, kažkuo susidomėti – nuoširdžiai, dėl savęs pačių. Tada tikrai pamatysite, kaip greitai prabėgo LAIKAS čia... šioje „tvirtovėje“...

